

cech civilních, aniž by takovou podstatnou změnu a tak podstatné omezení opravných prostředků normoval v oddílu II, pojednávajícím o společných ustanoveních o ochraně soukromoprávní, kamž by uvedený procesní předpis podle povahy věci náležel, a aniž by toto důležité omezení procesního práva spojil s úpravou opravných prostředků v řízení trestním, jež jsou již svou právní povahou zcela odlišné. Nelze tu tedy mluvit ani o nějaké analogii ve věcech soukromoprávních, nehledíc na to, že tu měla význam také nejednotnost úpravy opravných prostředků v obou oblastech platného trestního formálního práva a že se tu projevila snaha aspoň v této věci dosíci sjednocení. Otázku uveřejnění rozsudku nelze pokládati všeobecně za otázku podružnou, protože podle okolností případu může mít její rozhodnutí pro obě sporné strany dalekosáhlé účinky jak hospodářské, tak i nehmotné. Právě proto vyžaduje tato otázka, aby byla bedlivě probírána a posouzena a aby její řešení mohlo být přezkoumáno, kde to zákon jinak připouští, také soudem dovolacím, neboť ani to nelze vyloučiti, že podle okolností případu může mít její řešení pro strany větší význam, než samo rozhodnutí o nároku zdržovacím a odstraňovacím nebo o nároku na náhradu škody hmotné. Než podle názoru dovolacího soudu není v souzeném případě toto opatření odůvodněno s hlediska prevence po případě odstrašení. Uváží-li se všechny okolnosti případu, zejména že žalovaný byl původně skutečně členem svazu německých patentních zástupců, který byl pak rozpuštěn, a že radou patentního soudu byl též skutečně jmenován, není v souzeném případě třeba uveřejnění rozsudku, a to ani v zájmu veřejnosti po případě příslušných interesentů, ani s hlediska morálního dosti učinění.

### Čís. 16680.

**V návrhu na povolení exekuce podle rozhodnutí (výměru) správního úřadu ve smyslu čl. VI. zák. č. 130/1930 Sb. z. a n. musí být předloženo potvrzení úřadu, jež exekuční titul vydal, o tom, že jeho rozhodnutí není podrobena opravnému prostředku, který vykonatelnost zastavuje; nestačí, že jest v exekučním titulu jen uvedeno, že možné námitky proti výměru nemají odkladného účinku.**

(Rozh. ze dne 1. února 1938, R I 1655/37.)

Československý stát (finanční správa) navrhl, aby mu proti povinné byla podle vykonatelného výměru finančního ředitelství v P. ze dne 22. dubna 1937, č. j. VII-2564 ai 1937, a odevzdací listiny okresního soudu civilního v P. z 8. září 1936, D II 701/33 jež byly k návrhu připojeny, k vymožení 9.000 Kč s přísl. povolena exekuce na svršky. Exekuční soud vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Jde o to, zda jsou v souzené věci splněny formální podmínky exekučního titulu ve smyslu § 1 č. 12 ex. ř. hledě též na usta-

novení čl. VI zák. č. 130/1930 Sb. z. a n. Podle § 54, posl. odst., ex. ř. se vyžaduje, aby bylo v exekučním návrhu předloženo potvrzení úřadu, jenž rozhodnutí nebo nařízení vydal, že není podrobena oprávněmu prostředku, který vykonatelnost zastavuje. Tomuto požadavku není vyhověno, předložil-li úřad opis výměru, ověřený doložkou úřadu, který výměr vydal, že opis souhlasí s prvopisem, a je-li v kontextu výměru uvedeno, že možné námitky proti výměru nemají odkladného účinku. Pouze z toho nelze již usuzovati na vykonatelnost výměru, protože z uvedeného návěští o oprávněných prostředcích a jejich právních účincích, do kontextu pojatého, není patrné, že byl výměr povinnému anebo jeho právnímu předchůdci doručen. Protože návrh nemá náležitosti požadované v § 54, posl. odst., ex. ř., byl návrh na povolení exekuce zamítnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Ustanovením čl. VI zák. č. 130/1930 Sb. z. a n. mělo býti jen umožněno podřadění určitých rozhodnutí správních úřadů pod § 1 č. 12 ex. ř., nemělo však býti jinak nic změněno na ustanoveních exekučního řádu o předpokladech pro povolení exekucí. Proto platí i nadále ustanovení § 54 odst. 2, ex. ř., podle něhož v exekučním návrhu, opřené o exekuční titul podle § 1 č. 12 ex. ř., musí býti prokázána též vykonatelnost exekučního titulu, a to předložením potvrzení úřadu, jenž exekuční titul vydal. Tento zákonem stanovený předpoklad pro povolení exekuce nebyl v souzené věci splněn a proto rekursní soud již z toho důvodu právem zamítl exekuční návrh. Stěžovatel marně namítá, že rozhodnutí správního úřadu, o které jde, je podle zákona ihned vykonatelné, neboť ustanovení § 54, odst. 2, ex. ř. má právě za účel vyhraditi zásadně správnímu úřadu, jenž vydal nález podle § 1 č. 12 ex. ř., posouzení všech otázek týkajících se vykonatelnosti nálezu, tudíž také otázky, zda rozhodnutí je ihned vykonatelné čili nic, a stěžovatel nemohl řešení dotčené otázky přesunouti na soud tím, že nepředložil předepsané potvrzení o vykonatelnosti.

#### Čís. 16681.

Vymáhající věřitel jest na újmu vnuceného správce a účastníků majících podle § 120 ex. ř. nárok na uspokojení z přebytků výtěžků vnucené správy bezdůvodně obohacen o částku, kterou mu z nich vnucený správce neprávem vyplatil. Vnucený správce jest i po svém zproštění úřadu osobně oprávněn domáhati se vrácení částky neprávem vyplacené, dokud však onu částku vnucené správě sám nenahradil, může se domáhati na obohaceném věřiteli jen složení částky u exekučního soudu.

(Rozh. ze dne 1. února 1938, Rv I 1696/36.)